

Sarita, micuța indiancă.

În America de sud trăia o micuță indiancă, cu numele Sarita. Ea locuia cu părinții ei într-o colibă sărăcăcioasă. Dar nu sărăcia era neajunsul cel mai mare. Tatăl Saritei era un om leneș și sălbatic, care lucra pe o plantație de trestie de zahăr, mama o femeie neștiutoare, superstițioasă, care trăia în permanentă frică de soțul ei crud. Sărmana fetiță nu vedea și nu auzea altceva decât certuri, înjurături și plânsete.

Într-o zi Sarita a plecat la plimbare. Nu după mult timp a ajuns la o casă, din care se auzea un cântec duios; ascultând, s-a apropiat de casă – ușa era deschisă, și Sarita a intrat, ca să audă mai bine. Tot ce vedea aici era ceva nou pentru fetiță. Aici ședea mulți oameni, bărbați, femei și copii, care cântau tot feluri de cântece, și pe un loc mai ridicat stătea un bărbat care dirija cântatul.

După ce s-au terminat cântările frumoase, bărbatul a deschis o carte mare și citea ascultătorilor atenți despre o casă a tatălui cu multe locașuri și despre drumul care duce într-acolo. Sarita asculta curioasă. Acasă însă n-a povestit nimic despre acest eveniment. Ziua următoare a pornit din nou într-acolo, ca să audă mai mult despre frumoasa casă a tatălui și despre drumul, care duce într-acolo. De data aceasta i-a plăcut atât de mult, încât nu a putut altfel, decât să meargă de acum zilnic acolo.

O, dar ce cu totul altfel era acasă în coliba sărăcăcioasă! Mama o certa mereu, iar tatăl a bătut-o într-o zi fără milă, încât ea a părăsit plângând coliba, ca să-și ia mângâiere de la oamenii aceia care cântau cântări așa de frumoase și de la care a putut să audă despre o casă a tatălui unde domnește pacea și fericirea. La sfârșitul următoarei adunări, Sarita s-a dus la predicator: „Vă rog Viracocha (învățător), dați-mi o scrisoare de recomandare pentru domnul Isus. Mama și tata sunt întotdeauna răi cu mine și nu mă vor; eu vreau să merg în frumoasa casă a tatălui, despre care a-ți povestit.”

Predicatorul s-a așezat lângă ea și a început să-i explice: „Tu nu poți merge cu inima ta păcătoasă în frumoasa casă a tatălui. Tu trebuie să-L rogi întâi pe Mântuitorul să-ți spele toate păcatele în sângele Lui. El a murit pe cruce pentru tine. Dacă tu crezi în El și te rogi la El, El te aude și te spală de toate păcatele tale. El îți dăruiește o inimă nouă, curată, și atunci tu ești potrivită pentru cer, pentru frumoasa casă a tatălui. Dar niciunul dintre noi nu poate merge mai repede acolo, decât atunci când ne cheamă El.

Sarita a crezut în această veste Mântuitorului, pe care-L toate obiceiurile urâte pe minciuna, furtul, înjuratul; Mântuitorului ei. Tatăl și a devenit o cu totul altă față. Ea înapoi și era întotdeauna gata să ajute întrebându-o: „De unde ai tu aceste idei înainte.”

Acum Sarita își deschide gura și le adună unde a fost, despre cântările Tatălui mai presus de soare și de stele, locul nostru, ca să ne dăruiască viața a devenit copilul lor cu totul altfel, așa

Tatăl s-a gândit: „Bine, dacă tu ai pot deveni și eu fericit.” Și împreună cu fetița lui la adunare. a găsit liniște și pace pentru mult până ce tatăl, mama și fiica au devenit oameni noi, creștini veseli, pe drum spre marea, gratuită și frumoasă casă a Tatălui.

Tu nu ești un copil indian, dar ai primit tu deja vestea bună despre dragostea lui Dumnezeu pentru păcătoșii pierduți?

minunată. Din momentul acela ea se ruga iubea cu sinceritate. A renunțat la care le avea altădată, cum au fost ea dorea să placă în totalitate mama au observat curând, că Sarita asculta de ei, nu mai răspundea și să lucreze. Într-o zi au noi? Tu ești cu totul altfel ca

povestește părinților despre duioase, despre frumoasa casă a de Isus, care a suferit moartea în veșnică. Așa au aflat părinții, cum fericit și mulțumit.

devenit atât de fericită, poate ntradevăr, seara a mers Și el a crezut vestea bună, sufletul lui, și n-a durat

